

Vec C-445/19

**Zhrnutie návrhu na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 98 ods. 1
Rokovacieho poriadku Súdneho dvora**

Dátum podania:

6. jún 2019

Vnútroštátny súd:

Østre Landsret

Dátum rozhodnutia vnútroštátneho súdu:

29. máj 2019

Žalobkyňa:

Viasat Broadcasting UK Ltd

Žalovaní:

TV 2/Danmark A/S

Dánske kráľovstvo

Predmet konania

Spoločnosť Viasat Broadcasting UK Ltd (ďalej len „Viasat“) podala návrh, aby bolo spoločnosti TV 2 Danmark A/S (ďalej len „TV 2“) uložené zaplatiť tzv. „úroky za obdobie nezákonnosti“ v celkovej výške 1 746 300 000 DKK vo vzťahu k štátnej pomoci, ktorú získala TV 2 v období od roku 1995 do roku 2003 a ktorá bola následne schválená ako náhrada za službu vo verejnom záujme v zmysle článku 106 ods. 2 ZFEÚ. TV 2 a Dánsko požiadali o zamietnutie návrhu a predložili niekoľko námietok proti existencii a rozsahu návrhu na zaplatenie úrokov za obdobie nezákonnosti.

Predmet a právny základ návrhu na začatie prejudiciálneho konania

Návrh na začatie prejudiciálneho konania podaný na základe článku 267 druhého odseku ZFEÚ týkajúci sa obsahu a rozsahu povinnosti členského štátu nariadiť príjemcovi pomoci zaplatiť tzv. „úroky za obdobie nezákonnosti“ tak, ako sú opísané, *inter alia*, v rozsudkoch z 12. februára 2008, CELF, C-199/06, ECLI:EU:C:2008:79, a z 18. decembra 2008, Wienstrom, C-384/07, ECLI:EU:C:2008:747.

Položené prejudiciálne otázky

1. Vzťahuje sa povinnosť vnútroštátneho súdu nariadiť príjemcovi pomoci zaplatenie úrokov za obdobie nezákonnosti (pozri rozsudok vo veci CELF) aj na situáciu, o akú ide v prejednávanej veci, v rámci ktorej nezákonná štátna pomoc predstavovala náhradu za službu vo verejnom záujme, ktorá bola následne vyhlásená za zlučiteľnú s vnútorným trhom v zmysle článku 106 ods. 2 ZFEÚ a v rámci ktorej bolo udelené schválenie na základe posúdenia celkovej finančnej situácie celého verejnoprávneho podniku vrátane jeho kapitalizácie?
2. Vzťahuje sa povinnosť vnútroštátneho súdu nariadiť príjemcovi pomoci zaplatenie úrokov za obdobie nezákonnosti (pozri rozsudok vo veci CELF) aj na sumy, ktoré sú, za okolností, o aké ide v prejednávanej veci, prevádzané príjmom pomoci na spriaznené podniky v zmysle povinnosti vyplývajúcej z verejného práva, ktoré sú však určené konečným rozhodnutím Komisie ako predstavujúce výhodu pre príjemcu pomoci v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ?
3. Vzťahuje sa povinnosť vnútroštátneho súdu nariadiť príjemcovi pomoci zaplatenie úrokov za obdobie nezákonnosti (pozri rozsudok vo veci CELF) aj na štátnu pomoc, ktorú príjemca pomoci, za okolností, o aké ide v prejednávanej veci, získal od štátom kontrolovaného podniku, za predpokladu, že prostriedky tohto podniku sú z časti získané z predaja služieb príjemcu pomoci?

Uvedené ustanovenia práva Únie

Článok 102 ZFEÚ, článok 106 ZFEÚ, článok 107 ZFEÚ a článok 108 ZFEÚ

Oznámenie Komisie o vymáhaní práva štátnej pomoci vnútroštátnymi súdmi (2009/C 85/01) (ďalej len „oznámenie o spolupráci“)

Oznámenie Komisie: K efektívnemu vykonávaniu rozhodnutí Komisie prikazujúcich členským štátom vymáhať neoprávnene poskytnutú a nezlučiteľnú štátnu pomoc (2007/C 272/05) (ďalej len „oznámenie o vymáhaní“)

Uvedené rozhodnutia Komisie

Rozhodnutie Komisie 2006/217/ES z 19. mája 2004 o opatreniach Dánska v prospech TV2/DANMARK, NN 22/2002 (ďalej len „rozhodnutie z roku 2004“)

Rozhodnutie Komisie K(2004) 3632 v konečnom znení zo 6. októbra 2004 vo veci štátnej pomoci č. N 313/2004 vzťahujúcej sa k rekapitalizácii TV 2 DANMARK A/S (ďalej len „rozhodnutie o rekapitalizácii“)

Rozhodnutie Komisie K (2008) 4224 v konečnom znení zo 4. augusta 2008 vo veci N 287/08 (ďalej len „rozhodnutie o pomoci na záchranu“)

Rozhodnutie Komisie 2011/839/EÚ z 20. apríla 2011 o opatreniach Dánska (C 2/03) v prospech TV2/Danmark (ďalej len „rozhodnutie z roku 2011“)

Rozhodnutie Komisie 2012/109/EÚ z 20. apríla 2011 o štátnej pomoci C 19/09 (ex N 64/09), ktorú Dánsko zamýšľa poskytnúť v súvislosti s reštrukturalizáciou spoločnosti TV2 Danmark A/S (ďalej len „rozhodnutie o reštrukturalizácii“)

Uvedená judikatúra Súdneho dvora EÚ

Altmark, C-280/00, ECLI:EU:C:2003:415

CELF, C-199/06, ECLI:EU:C:2008:79

Wienstrom, C-384/07, ECLI:EU:C:2008:747

TV 2/Danmark/Komisia, C-649/15 P, ECLI:EU:C:2017:835

Komisia/TV 2/Danmark, C-656/15 P, ECLI:EU:C:2017:836

Viasat Broadcasting UK/TV 2/Danmark, C-657/15 P, ECLI:EU:C:2017:837

Viasat Broadcasting UK/Komisia, C-660/15, ECLI:EU:C:2017:178

TV 2/DANMARK A/S a i./Komisia, T-309/04, T-317/04, T-329/04 a T-336/04, ECLI:EU:T:2008:457

TV 2/Danmark/Komisia, T-674/11, ECLI:EU:T:2015:684

Viasat Broadcasting UK/Komisia, T-125/12, ECLI:EU:T:2015:687

Eesti Pagar, C-349/17, ECLI:EU:C:2019:172

Residex Capital IV CV, C-275/10, ECLI:EU:C:2011:814

Siemens/Komisia, T-459/93, ECLI:EU:T:1995:100

Uvedené vnútroštátne predpisy

Lov om radio-og fjernsyns virksomhed (ďalej len „zákon o rozhlasovom a televíznom vysielaní“), najmä § 24, 29, 30 a 33

Zhrnutie skutkového stavu a konania vo veci samej

- 1 Žalobkyňou v prejednávanej veci je komerčná televízna spoločnosť Viasat. Dvomi žalovanými sú Dánsko (zastúpené ministerstvom kultúry) a štátna verejnoprávna televízna spoločnosť TV 2. TV 2 bola založená v roku 1986 ako autonómna inštitúcia podliehajúca štátnej kontrole podľa príslušných pravidiel stanovených v zákone o rozhlasovom a televíznom vysielaní. Od svojho založenia je TV 2 povinná plniť si svoje záväzky služby vo verejnom záujme. Viasat a TV 2 si na dánskom trhu pre celoštátnu distribúciu televíznych programov konkurujú.

Režim financovania TV 2 v období od roku 1995 do roku 2004

- 2 Právny základ v Dánsku pre opatrenia poskytnutia financovania v prospech TV 2 v rokoch relevantných pre prejednanú vec bol upravený v rôznych verziách zákona o rozhlasovom a televíznom vysielaní: pozri jeho opis v rozhodnutí z roku 2011.
- 3 Založenie a počiatočná prevádzka TV 2 boli financované z počiatočného úveru vo výške 510,8 mil. DKK bez kapitálového vkladu. TV 2, ktorá bola od svojho založenia dotovaná iba minimálne, financovala svoju činnosť z koncesionárskych poplatkov a z príjmu z predaja televíznej reklamy, ktorej predaj do roku 1997 zabezpečovala nezávislá štátna spoločnosť TV 2 Reklame A/S. Okrem toho sa financovanie odvíjalo z príjmu z predaja programov a iných služieb. V období od roku 1995 do roku 1996 bolo financovanie TV 2 regulované nasledovne: podiel TV 2 z koncesionárskych poplatkov bol prevádzaný do určeného štátneho fondu, ktorý sa nazýval fond TV 2. Zisky od TV 2 Reklame A/S odvodené od predaja reklamy zo strany tejto spoločnosti na TV 2 boli tiež prevedené do tohto fondu. V zmysle § 30 zákona o rozhlasovom a televíznom vysielaní boli „celkové činnosti TV 2“ (to znamená tak celoštátne, ako aj regionálne: pre ďalšie podrobnosti pozri nižšie) financované „z prostriedkov prevedených z fondu TV2 v súlade s rámcovými rozpočtami, ktoré stanovuje minister kultúry“. Podľa prípravných aktov týkajúcich sa tejto právnej úpravy bol dôvodom zriadenia tohto režimu pridelovania príjmu z reklamy na TV 2 cez Reklame A/S a fond TV 2

politický záujem na ochrane redakčnej nezávislosti TV 2. Podrobná úprava týkajúca sa činnosti TV 2 je uvedená v § 29, 30 a 33 zákona o rozhlasovom a televíznom vysielaní (v znení platnom v tom čase).

- 4 Účastníci konania sa nezhodujú v tom, či mohol byť zisk TV 2 Reklame A/S použitý výlučne na krytie potrieb financovania TV 2 a či mala TV 2 zo zákona nárok na predmetný príjem. Vnútroštátny súd [Østre Landsret (Vrchný súd východného Dánska)] v tejto súvislosti poznamenal, že pravidlá stanovené v tom čase platnom zákone o rozhlasovom a televíznom vysielaní výslovne stanovovali, že minister kultúry mohol prijať rozhodnutia, ktoré by nariaďovali neprevádzať podiely zo zisku TV 2 Reklame A/S do fondu TV 2. Podobne aj prípravné akty týkajúce sa tejto právnej úpravy uvádzali, že minister kultúry môže „rozhodnúť“, aký veľký podiel zo zisku z reklamných činností bude prevedený do fondu TV 2“. Situácia teda spočívala vo financovaní prostredníctvom rozpočtových rámcov a nie prostredníctvom zákonného nároku na príjem z reklamy.
- 5 V praxi však boli všetky zisky z TV 2 Reklame A/S z rokov 1995 a 1996 prevedené do fondu TV 2. Okrem toho v daných dvoch rokoch bola celková suma pozostávajúca z koncesionárskych poplatkov a príjmu z reklamy prevedená z fondu TV 2 do TV 2, aj keď to nezahŕňalo všetok príjem z reklamy, ktorý bol prevedený z TV 2 Reklame A/S do fondu TV 2.
- 6 TV 2 Reklame A/S a fond TV 2 boli 1. januára 1997 zrušené. TV 2 následne prevzala predaj reklamného času spoločnosti a preto dostávala príjem z reklamy priamo. Odvtedy aj TV 2 dostávala koncesionárske poplatky priamo od iného dánskeho verejnoprávneho kanála DR (ktorý plnil úlohy týkajúce sa výberu týchto poplatkov). Po zrušení fondu TV 2 bol majetok fondu prevedený na TV 2.
- 7 Okrem toho v období od roku 1995 do roku 2002 požívala TV 2 od štátu niekoľko výhod: tieto sa týkali i) oslobodenia od dane z príjmov právnických osôb; ii) bezúročných podmienok poskytnutia a splácania počiatočného úveru poskytnutého spoločnosti; iii) štátnej záruky na prevádzkový úver do konca roku 1996; a iv) platenia veľmi nízkeho poplatku za vysielaciu frekvenciu. Všetky tieto výhody boli kvalifikované ako existujúca štátna pomoc.
- 8 TV 2 prestala byť príjemcom koncesionárskych poplatkov 1. júla 2004, keď bola autonómna inštitúcia premenená na súčasnú spoločnosť s ručením obmedzeným TV 2/DANMARK A/S. TV 2 bola vylúčená z výberu poplatkov za predplatné a nemala prístup k externému financovaniu vo forme úverov. Od začiatku sa TV 2 stretávala s finančnými ťažkosťami, ktoré v podstate súviseli s jej nízkou kapitalizáciou. Dánsko sa rozhodlo, že TV 2 by mala vytvoriť potrebné vlastné imanie prostredníctvom prichádzajúcich ziskov. V období od roku 1995 do roku 2002 sa situácia TV 2 zmenila z negatívneho vlastného imania vo výške 97,8 milióna DKK na kladné vlastné imanie vo výške 550,5 milióna DKK. Vlastné imanie TV 2 ku koncu roka 2005 predstavovalo 652 miliónov DKK.

Závazky služby vo verejnom záujme TV 2 a vzťah k regiónom TV 2

- 9 V čase svojho založenia mala TV 2 iba jeden celoštátny podnik. Následne bolo založených niekoľko „regionálnych podnikov“ (ďalej len „regióny“). Počas predmetného obdobia teda podnik TV 2 pozostával z deviatich nezávislých verejných podnikov: celoštátneho podniku a ôsmich regionálnych podnikov, z ktorých každý mal vlastnú nezávislú regionálnu radu, predstavenstvo, programovú radu, výkonnú radu, rozpočet a zodpovednosť za programovú štruktúru.
- 10 V období od roku 1995 do roku 2004 bola podľa zákona o rozhlasovom a televíznom vysielaní TV 2 povinná produkovať a vysielateľ celoštátne a regionálne televízne programy. Celoštátny podnik a regióny mali vysielateľ svoje programy v tej istej vysielacej sieti, pretože medzi sebou zdieľali vysielacie časy. TV 2 dostávala príjem z reklamy tvorený v súvislosti so zobrazovaním regionálnych vysielaní. Do roku 2003 nemali regióny vlastné štátne licencie na vysielanie ani vlastné zmluvy o poskytovaní služieb vo verejnom záujme. Regióny nemali ani vlastné stanovky a nepredkladali správy o službe vo verejnom záujme ministrovi, pretože TV 2 mala povinnosť predkladať účtovníctvo, v ktorom sa uvádzalo, ako boli vykonávané celkové záväzky služby vo verejnom záujme. To sa tiež zmenilo v roku 2003.
- 11 Ako bolo uvedené vyššie, do roku 1997 fond TV 2 prevádzal koncesionárske poplatky do TV 2. Ako už bolo tiež uvedené, fond TV 2 bol v roku 1997 zrušený. Následne, ako bolo uvedené, celková činnosť TV 2 bola financovaná prostredníctvom podielu TV 2 na koncesionárskych poplatkoch, cez príjem z reklamy vysielanej na TV 2 a cez príjem z predaja programov a služieb, ako aj z grantov a podobne. Okrem toho TV 2 podliehala povinnosti verejného práva previesť minimálnu ročnú sumu regiónom. Ústredné riaditeľstvo TV 2 každý rok stanovovalo „rozpočet pre celoštátny podnik, vrátane pridelenia zdrojov každému jednotlivému regionálnemu podniku TV 2“: pozri § 24 ods. 1 zákona o rozhlasovom a televíznom vysielaní. Prostriedky, ktoré boli pridelené, sa mali čerpať z celkových výnosov TV2, a preto sa nevyžadovalo, aby suma pochádzala presne z prostriedkov z koncesionárskych poplatkov, ktoré dostala TV 2. V období od roku 1997 do roku 2002 vyplatila TV 2 regiónom približne 2 miliardy DKK.
- 12 Vnútroštátny súd nepovažuje za vhodné kvalifikovať toto pridelovanie prostriedkov regiónom ako „... odplatu“ zaplatenú regiónom za vysielanie programov v časoch určených pre regióny, ako to urobil Všeobecný súd v bode 171 rozsudku vo veci T-674/11. Skutočnosť bola taká, že v období od roku 1997 do roku 2002 bola TV 2 pridelená táto časť prostriedkov z koncesionárskych poplatkov, ktorú regióny dovtedy dostávali z fondu TV 2, a úlohou pridelovania prostriedkov regiónom bola následne poverená TV 2, keďže táto mala prideliť sumu regiónom, ktoré podľa prípravných aktov týkajúcich sa legislatívnej zmeny mali zodpovedať aspoň sume, ktorú regióny doteraz dostávali prevodom z fondu TV 2 (275 miliónov DKK v roku 1996).

- 13 Keď sa celoštátny podnik TV 2 zmenil na spoločnosť s ručením obmedzeným s účinnosťou od 1. júla 2004, povinnosť TV 2 pridelovať prostriedky regiónom na ročnej báze zanikla. Zároveň bolo zmenené pridelovanie prostriedkov pre TV 2, pričom sa zohľadnila skutočnosť, že TV 2 už túto povinnosť viac nemá. Preto bola v roku 2003 TV 2 prevedená suma 151,1 milióna DKK z prostriedkov z koncesionárskych poplatkov na rozdiel od celkovej sumy 556,2 milióna DKK z prostriedkov z koncesionárskych poplatkov prevedenej TV 2 v roku 2002. Namiesto toho od roku 2004 dostávali regióny podiel z prostriedkov z koncesionárskych poplatkov priamo od iného dánskeho verejnoprávneho kanála DR.

Konania EÚ týkajúce sa režimu financovania TV 2 v období od roku 1995 do roku 2002

- 14 Rozhodnutím z roku 2004 Komisia konštatovala, že pomoc poskytnutá spoločnosti TV 2 vo forme prostriedkov z koncesionárskych poplatkov a iné opatrenia v rokoch od 1995 do 2002 predstavovali štátnu pomoc poskytnutú TV 2, ktorá mala byť oznámená a zároveň konštatovala, že opatrenia sú zlučiteľné so spoločným trhom podľa článku 86 ods. 2 ES, s výnimkou sumy 628,2 milióna DKK, ktorú Komisia kvalifikovala ako nadmernú kompenzáciu, ktorú musela následne TV 2 vrátiť. Proti rozhodnutiu Komisie podali na Všeobecný súd žalobu TV 2 a dánske orgány, Viasat a Discovery Networks Danmark (predtým SBS Broadcasting SA/TvDanmark).
- 15 V súlade s rozhodnutím spoločnosť TV 2 dňa 29. novembra 2004 splatila 628,2 milióna DKK vrátane úrokov a zodpovedajúcej sumy za rok 2003, sumy, ktorú dánske orgány žiadali vyplatiť z vlastnej iniciatívy (vypočítanej podľa rovnakej metódy ako v rozhodnutí z roku 2004) vrátane úrokov v celkovej výške 1 073 miliónov DKK.
- 16 Vzhľadom na to, že takáto platba by spôsobila, že by sa TV 2 dostala do platobnej neschopnosti, Komisia rozhodnutím o rekapitalizácii dala dánskej vláde súhlas na rekapitalizáciu TV 2 prostredníctvom zvýšenia jej základného imania o približne 440 miliónov DKK a konverzie štátneho úveru vo výške okolo 394 miliónov DKK na vlastné imanie. Rozhodnutie z roku 2004 bolo Všeobecným súdom zrušené prostredníctvom rozsudku z 22. októbra 2008 vo veci TV 2/Danmark a i./Komisia, T-309/04, T-317/04, T-329/04 a T-336/04. Nové rozhodnutie Komisie v tejto veci bolo vydané 20. apríla 2011 (rozhodnutie z roku 2011). V rozhodnutí z roku 2011 Komisia konštatovala, že v období od roku 1995 do roku 2002 predstavoval režim financovania TV 2 štátnu pomoc poskytnutú TV 2, ktorá mala byť oznámená. V tejto súvislosti, *inter alia*, prostriedky z koncesionárskych poplatkov prevedené zo strany TV 2 regiónom v období od roku 1997 do roku 2002 (okolo 2 miliárd DKK) a príjmy TV 2 z reklamy z roku 1995 a 1996 prevedené do TV 2 zo strany TV 2 Reklame A/S prostredníctvom fondu TV 2 (okolo 1,5 miliardy DKK) boli kvalifikované ako pomoc v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ. V tejto súvislosti Komisia konštatovala, že všetky

príjmy prevedené do TV 2 z fondu TV 2 od roku 1995 do roku 1997 predstavovali štátnu pomoc poskytnutú TV 2. Komisia však zároveň schválila celkovú sumu pomoci poskytnutej TV2 ako zlučiteľnú náhradu za službu vo verejnom záujme v zmysle článku 106 ods. 2 ZFEÚ. Žaloby proti rozhodnutiu z roku 2011 podali na Všeobecný súd TV 2 a Viasat (veci T-674/11 a T-125/12) a toto rozhodnutie bolo s konečnou platnosťou potvrdené v rozsudkoch Súdneho dvora v odvolaniach C-649/15 P, C-656/15 P, C-657/15 P a C-660/15 P. Súdny dvor *inter alia* potvrdil, že TV 2 Reklame A/S a fond TV 2 boli verejnými podnikmi kontrolovanými Dánskom a že ich prostriedky boli štátu k dispozícii a preto išlo o záležitosť zahŕňajúcu výhodu financovanú zo štátnych prostriedkov. Pre podrobnejší opis konania je potrebné poukázať najmä na rozsudky Súdneho dvora vo veciach C-649/15 P a C-660/15 P.

Ďalšie veci vo vzťahu k TV 2 týkajúce sa štátnej pomoci

- 17 Paralelne s vecou štátnej pomoci týkajúcou sa opatrení financovania TV 2 v období od roku 1995 do roku 2002 boli prejednávané tri ďalšie veci štátnej pomoci týkajúce sa TV 2: rekapitalizačná vec, vec pomoci na záchranu a reštrukturalizačná vec, ktoré sú stručne popísané nižšie.
- 18 Rekapitalizačná vec vznikla na základe splatenia pomoci zo strany TV 2 v dôsledku rozhodnutia z roku 2004 a týkala sa rekapitalizácie TV 2 zo strany Dánska. V rozhodnutí o rekapitalizácii z roku Komisia schválila rekapitalizáciu TV 2 podľa (v tom čase) článku 86 ods. 2 ES. Proti tomuto rozhodnutiu boli podané žaloby na Všeobecný súd, ktorý vo veciach T-12/05 a T-16/05 konštatoval, že nebolo potrebné vo veci rozhodnúť, pretože rekapitalizačné opatrenia úzko súviseli z rozhodnutím z roku 2004 a preto ich bolo zo strany Komisie nevyhnutné posúdiť ako celok v súvislosti s novým posúdením režimu financovania TV 2 pre roky 1995 až 2002.
- 19 Vec týkajúca sa pomoci na záchranu vznikla na základe problémov vo vzťahu ku „cash flow“, ktorým čelila TV 2 v roku 2008. Na základe toho sa štát rozhodol poskytnúť TV 2 pomoc na záchranu vo forme úveru, ktorý bol schválený zo strany Komisie ako pomoc na záchranu na základe rozhodnutia o pomoci na záchranu. Proti tomuto rozhodnutiu bola podaná žaloba na Všeobecný súd (vec T-114/09), ale konanie bolo následne zastavené.
- 20 Reštrukturalizačná vec sa týkala reštrukturalizačného plánu, o ktorom dánske orgány informovali Komisiu 4. februára 2009 v nadväznosti na rozhodnutie o pomoci na záchranu. Rozhodnutím o reštrukturalizácii Komisia schválila reštrukturalizačný plán za určitých podmienok, vrátane možnosti TV 2 zaviesť koncesionárske poplatky (ďalej len „rozhodnutie o reštrukturalizácii“). Proti tomuto rozhodnutiu bola podaná žaloba na Všeobecný súd (vec T-210/02), ale konanie bolo následne zastavené.

Vnútroštátne konanie týkajúce sa režimu financovania TV 2 v období od roku 1995 do roku 2004

- 21 Súčasnú konanie vo veci samej bolo začaté zo strany Viasat 28. februára 2006, alebo bolo prerušené až do rozhodnutia vo viacerých veciach, ktoré sú prejednávané na Súdnom dvore EÚ a ktoré sa týkajú režimu financovania TV 2.
- 22 Na základe rozsudkov Súdneho dvora vo veciach C-649/15 P, C-656/15 P, C-657/15 P a C-660/15 P bolo s konečnou platnosťou určené, že opatrenia prijaté v prospech TV 2 v období od roku 1995 do roku 2002 predstavovali štátnu pomoc s oznamovacou povinnosťou, ktorá je zlučiteľná s vnútorným trhom podľa článku 106 ods. 2 ZFEÚ. Opatrenia, vrátane prostriedkov prevedených do regiónov (pozri vec T-674/11) boli vykonané v rozpore s povinnosťou „stand-still“ stanovenou v článku 108 ods. 3 ZFEÚ. Je tiež preukázané, že celá programová štruktúra TV 2 (celoštátneho podniku) by mohla byť považovaná za zodpovedajúca verejnoprávnej televízii a že všetky náklady s tým súvisiace by preto mohli byť považované za náklady vynaložené na službu vo verejnom záujme (pozri vec T-309/04).

Základné tvrdenia účastníkov konania vo veci samej

O prvej otázke

Návrhy TV 2 a ministerstva kultúry

- 23 Podľa TV 2 a ministerstva kultúry je potrebné zásadne rozlišovať medzi náhradou za službu vo verejnom záujme poskytnutou v rámci článku 106 ods. 2 ZFEÚ a štátnou pomocou poskytnutou na základe článku 107 ods. 3 ZFEÚ. TV 2 nebola poskytnutá žiadna neoprávnená výhoda v súvislosti s úrokmi, ako sa to predpokladá v rozsudku CELF, pretože náklady externého financovania počas daného obdobia trvania nezákonnosti by viedli iba ku korešpondujúcemu zvýšeniu nákladov TV 2 vynaložených na službu vo verejnom záujme a pretože, v zmysle predpokladov, ktoré predstavovali základ rozhodnutia z roku 2011, bolo by potrebné zvýšiť náhradu za službu vo verejnom záujme zo strany TV 2 zodpovedajúcim spôsobom, aby sa pokrylo výsledné nedostatočné pokrytie a zabezpečilo vlastné imanie TV 2 a jej schopnosť plniť svoje verejnoprávne poslanie.
- 24 Náhrada za službu vo verejnom záujme je charakterizovaná skutočnosťou, že podnik, ktorému je poskytovaná, má povinnosť poskytovať služby vo verejnom záujme spôsobom, ktorý brzdí konkurencieschopnosť podniku, čo zahŕňa služby, ktoré by podnik neposkytoval, keby pôsobil za trhových podmienok. Pomoc na služby vo verejnom záujme zahŕňa aj aspekt, že rozsah prijatej náhrady nesmie prekročiť rámec toho, čo je nevyhnutné na pokrytie čistých nákladov spojených s plnením záväzkov služby vo verejnom záujme a prípadne primeraného zisku.

- 25 V dôsledku týchto charakteristík, v zmysle článku 106 ods. 2 ZFEÚ príjemcovia náhrady za službu vo verejnom záujme na základe tejto pomoci nezáiskávajú neoprávnenú konkurenčnú výhodu. Aj keď samotná pomoc nepredstavuje konkurenčnú výhodu, ani predčasná platba sama osebe nepredstavuje neoprávnenú konkurenčnú výhodu. Na druhej strane vymáhanie nároku týkajúceho sa nezákonných úrokov voči TV 2 vyústi do nedostatku financií TV 2 na činnosti vo verejnom záujme, čo povedie k narušeniu hospodárskej súťaže v prospech konkurentov TV 2, vrátane Viasat, a ohrozí plnenie verejnoprávneho posrania TV 2. Z toho vyplýva – aj keď povinnosť „stand-still“ sa na pomoc v zmysle článku 106 ods. 2 ZFEÚ tiež vzťahuje – že neexistuje povinnosť účtovať úrok za obdobie nezákonnosti za účelom neutralizácie neoprávnenej výhody.
- 26 Toto musí v každom prípade platiť v situácii, akou je situácia v prejednávanej veci, v ktorej bola predmetná vec vyhlásená Komisiou v rozhodnutí z roku 2011 – a následne aj v rozhodnutí o rekapitalizácii a v rozhodnutí o reštrukturalizácii – za zlučiteľnú s vnútorným trhom na základe posúdenia celkovej finančnej situácie celého verejnoprávneho podniku, vrátane jeho kapitalizácie. Pripustenie návrhu na uloženie povinnosti zaplataenia úrokov za obdobie nezákonnosti by v takejto situácii spôsobilo narušenie rozhodnutí Komisie a spochybnilo právomoc Komisie v zmysle článku 106 ods. 2 ZFEÚ.

Návrhy spoločnosti Viasat

- 27 Viasat tvrdila, že pomoc na služby vo verejnom záujme schválená v zmysle článku 106 ods. 2 ZFEÚ sa nelíši od pomoci schválenej v zmysle článku 107 ods. 3 ZFEÚ. Tvrdí, že úrok za obdobie nezákonnosti musí byť preto zaplatený v oboch prípadoch.
- 28 Viasat sa odvoláva na rozsudok vo veci C-657/15 P, v ktorom Súdny dvor konštatoval, že odplata vo verejnom záujme zaplataená TV 2 predstavovala pre TV 2 finančnú výhodu vzhľadom na to, že bola poskytnutá v rozpore s podmienkami stanovenými v rozsudku vo veci Altmark. Okrem toho podľa článku 106 ods. 2 ZFEÚ je možné v súvislosti s plnením úloh verejnoprávneho posrania dosahovať primeraný zisk. V súlade s tým a ako je uvedené v rozhodnutí z roku 2011, TV 2 bola schopná dosiahnuť celkový zisk vo výške 628,2 miliónov DKK.
- 29 V televíznom sektore sa uznáva veľmi široká definícia služby vo verejnom záujme, v rámci ktorej sú všetky náklady TV 2 považované za náklady vynaložené na službu vo verejnom záujme. V zmysle návrhov Viasat je na základe toho často výhodnejšie dostať pomoc podľa článku 106 ods. 2 ZFEÚ ako podľa článku 107 ods. 3 ZFEÚ. Existuje mnoho príkladov zmluvných záväzkov služby vo verejnom záujme kedy podnik dobrovoľne uzavrie zmluvy so štátom s cieľom poskytovať služby vo verejnom záujme.
- 30 Pomoc na kultúru, ktorá bola predmetom sporu vo veci CELF, predstavovala náhradu nákladov spojených s výrobou a vývozom kníh vo francúzskom jazyku. V tomto prípade je teda vo všeobecnosti porovnateľná s pomocou na služby vo

verejnom záujme. Bolo by neprirodzené považovať pomoc poskytnutú vo veci CELF za inú ako bola pomoc poskytnutá spoločnosti TV 2.

- 31 V návrhu spoločnosti Viasat sa uvádza, že argumentácia, ktorú predložili ministerstvo kultúry a TV 2, by narušila skutočnú účinnosť oznamovacej povinnosti členských štátov a povinnosti „stand-still“ v oblasti pomoci poskytnutej podľa článku 106 ods. 2 ZFEÚ, pretože by znamenala, že neoznámenie by nemalo žiadne následky. Okrem toho by konkurenti nemali právne prostriedky nápravy a spochybnila by rozsudok vo veci Altmark, ak by nemali konkurenti možnosť požadovať zaplatenie úrokov za obdobie nezákonnosti v situácii, o akú ide v prejednávanej veci, kedy bola pomoc poskytnutá v rozpore s článkom 108 ods. 3 ZFEÚ a v rozpore s podmienkami uvedenými v rozsudku vo veci Altmark týkajúcimi sa transparentnosti, verejného obstarávania a efektívnej prevádzky.

Posúdenie vnútroštátnym súdom

- 32 Vnútroštátny súd uviedol, že z ustálenej judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že hlavným cieľom, ktorý má byť dosiahnutý požadovaním splatenia nezákonne poskytnutej štátnej pomoci, je odstrániť narušenie hospodárskej súťaže spôsobené konkurenčnou výhodou získanou z nezákonnej pomoci. Neoprávnená výhoda pre príjemcu pomoci – aj v prípadoch, keď sa pomoc následne vyhlási za zlučiteľnú – spočíva *inter alia* v nezaplatení úrokov, ktoré by zaplatil zo sumy zlučiteľnej pomoci, ak by bol povinný požičať si v období nezákonnosti danú sumu na trhu: pozri rozsudok vo veci CELF; Eesti Pagar, C-349/17, bod 130; a vo veci Residex Capital IV CV, C-275/10, body 33 a 34.
- 33 Vnútroštátny súd v tejto súvislosti konštatuje, že nie je isté, či charakter záväzku služby vo verejnom záujme v zmysle článku 106 ods. 2 ZFEÚ indikuje, že sa všeobecná právna zásada štátnej pomoci týkajúca sa úrokov za obdobie nezákonnosti vo veciach zahŕňajúcich porušenia povinnosti „stand-still“ v zmysle článku 108 ods. 3 ZFEÚ nesmie uplatňovať vo veciach týkajúcich sa pomoci vo forme náhrady na plnenie záväzkov služby vo verejnom záujme.
- 34 Pomoc poskytnutá verejnoprávnenému podniku sa poskytuje za účelom plnenia misie poskytovania služieb vo verejnom záujme a nie za účelom poskytnutia náhrady za záťaž spojenú s platením úrokov za obdobie nezákonnosti. Zaplatenie úrokov za obdobie nezákonnosti samo osebe sotva možno považovať za plnenie záväzku služby vo verejnom záujme.
- 35 Na základe toho je sporné, či je možné argumentovať, a to výlučne z právneho hľadiska, že zaplatenie úrokov za obdobie nezákonnosti zvyšuje náklady príjemcu pomoci spojené s poskytovaním činností vo verejnom záujme. Z toho istého dôvodu argument predložený zo strany TV 2 a ministerstva kultúry v tom zmysle, že uloženie povinnosti zaplatenia úrokov za obdobie nezákonnosti by viedlo k „nedostatočnej náhrade“ poskytnutej verejnoprávnenému podniku na plnenie jeho misie, sa *prima facie* nejaví ako správny.

- 36 Uloženie povinnosti zaplataenia úrokov za obdobie nezákonnosti nebude vždy znamenať, že podnik, ktorý poskytuje služby vo verejnom záujme nebude mať prostriedky potrebné na plnenie svojich záväzkov služby vo verejnom záujme vzhľadom na to, že rozsudok vo veci *Altmark* je koniec koncov založený na predpoklade, že v závislosti od okolností môže byť určitý zisk uznaný v opatrení na poskytnutie pomoci, ktoré je zlučiteľné v zmysle článku 106 ods. 2 ZFEÚ. Naopak, nemožno tiež vylúčiť možnosť, že podnik, ktorý dostal inú pomoc ako pomoc na poskytovanie služieb vo verejnom záujme, utrpí čistú stratu pri poskytovaní činnosti podporenej pomocou v dôsledku návrhu na uloženie povinnosti zaplataenia úrokov za obdobie nezákonnosti. V tejto súvislosti je možné, že predmetný podnik v dôsledku návrhu na uloženie povinnosti zaplataenia úrokov za obdobie nezákonnosti môže skončiť s poskytovaním činnosti podporovanej pomocou a teda že štátna pomoc nebude mať zamýšľaný účinok spôsobom, o akom by sa mohlo uvažovať vo vzťahu k podniku poskytujúcemu služby vo verejnom záujme.
- 37 Vnútroštátny súd si je vedomý toho, že zaplataenie úrokov za obdobie nezákonnosti bude v závislosti na okolnostiach znamenať, že príjemca pomoci na služby vo verejnom záujme bude schopný ďalej fungovať iba vtedy, ak dostane kapitálovú injekciu a že preto môže byť kapitálová injekcia nevyhnutná na to, aby štát dosiahol cieľ, na ktorý bola pomoc určená. Môže to však platiť aj v prípade iných príjemcov pomoci. Okrem toho je zrejme, že zlučiteľnosť takejto novej pomoci v danom prípade – rovnakým spôsobom ako nepredvídané straty, ktoré utrpí každý príjemca pomoci – musí byť posúdená na základe potrieb poskytnutia pomoci, ktoré by podnik mohol mať v danom čase.

O druhej otázke

Návrhy spoločnosti TV 2 a ministerstva kultúry

- 38 TV 2 a ministerstvo kultúry zastávajú názor, že prostriedky prevedené do regiónov (okolo 2 miliárd DKK) (ďalej len „regionálne prostriedky“) musia byť odpočítané od základnej sumy, ktorá bude použitá na výpočet možného nároku na zaplataenie úrokov za obdobie nezákonnosti v prejednávanej veci.
- 39 V tejto súvislosti TV 2 a ministerstvo kultúry tvrdia, že Viasat odkazujúc na rozsudok Všeobecného súdu vo veci T-674/11 nesprávne argumentuje, že regionálne prostriedky predstavovali zo strany TV 2 zaplataenie odplaty regiónom za vysielanie regionálnych programov v časoch určených pre regióny a že prostriedky znížili bremeno, ktoré by za iných okolností niesla TV 2.
- 40 Dánsko sa rozhodlo zorganizovať misiu poskytovania služieb vo verejnom záujme uložení podniku TV 2 ako celku tak, že ju rozdelilo na regionálne a celoštátne záväzky uložené každému nezávislému podniku v rámci TV 2 ako celku. Povinnosť vysielat' regionálne programy bola uložená – a stále je uložená – regiónom, pričom celoštátnu povinnosť mal plniť celoštátny podnik. Preto jedinou povinnosťou TV 2 bolo vypracovať celoštátny program vysielania a sprístupniť

vysielač čas pre regióny tým, že im poskytne prístup k časom v celoštátnej programovej štruktúre, v rámci ktorých by mohli vysielať regionálny obsah. Regióny ako také mali povinnosť produkovať a vysielať v týchto časoch regionálne programy.

- 41 Regionálne prostriedky predstavovali náhradu zo strany Dánska za plnenie povinnosti regiónov vysielať regionálne televízne programy. Tieto prostriedky nezmenšili žiadnu „ľarchu“ celoštátneho podniku predstavujúcu „regionálnu povinnosť“. Celoštátny podnik podľa dánskeho práva takúto povinnosť nemal.
- 42 Preto v období od roku 1997 do roku 2002 vystupovala TV 2 výlučne ako sprostredkovateľ prevádzajúci regionálne prostriedky a nemala z toho žiadnu výhodu. TV 2 vykonávaním úlohy sprostredkovateľa nezískala o nič viac ani menej v období od roku 1997 do roku 2002 ako v období pred rokom 1997, kedy fond TV 2 postupoval, bez zásahov zo strany TV 2 ako sprostredkovateľa, náhradu štátu regiónom alebo po roku 2002, kedy regióny dostávali ich podiel z prostriedkov z koncesionárskych poplatkov priamo od DR.
- 43 Skutočnosť, že režim na základe ktorého TV 2 ako sprostredkovateľ postupovala regionálne prostriedky bol uplatnený bez predchádzajúceho schválenia zo strany Komisie v zmysle článku 108 ods. 3 ZFEÚ preto neposkytol TV 2 ani výhodu vo vzťahu k úrokom, ani neoprávnené zlepšenie jej pozície na trhu. Pokiaľ ide o regionálne prostriedky, ide teda o prípad, kedy nemali nezákonné účinky uvedené Súdnym dvorom v rozsudku vo veci CELF.
- 44 TV 2 a ministerstvo kultúry sa odvolávali na odôvodnenie 194 rozhodnutia z roku 2011, v ktorom sa uvádza, že z dôvodu, že sumy boli prevádzané do TV 2 a následne prevádzané do regiónov, Komisia zahrnula tieto sumy tak do výpočtov príjmov ako aj výdavkov, čo v praxi znamená, že neovplyvnili posúdenie primeranosti zo strany Komisie. Podobne počas konania vo veci T-6[74]/11 Komisia argumentovala, že TV 2 nebola príjemcom pomoci, ktorá bola postupovaná regionálnym kanálom a že tiež jej z jej pozície sprostredkovateľa nevyplývali žiadne výhody. Preto podľa Komisie TV 2 nemohla mať žiadnu povinnosť zaplatiť zo súm poskytnutej pomoci úroky za obdobie nezákonnosti. Podľa Komisie to odôvodňovalo skutočnosť, že TV 2 nemala právne postavenie v súvislosti s napadnutým rozhodnutím v rozsahu, v akom išlo o túto otázku.
- 45 TV 2 a ministerstvo kultúry sa odvolávali na bod 41 písm. a) (poznámka pod čiarou 65) oznámenia o spolupráci, v ktorom je uvedené, že dane zaplatené z nominálnej hodnoty pomoci je možné na účely vrátenia úrokov za obdobie nezákonnosti odčítať, a na oznámenie o vymáhaní, v ktorom je uvedené, že pri výpočte sumy, ktorá sa má vrátiť, môžu vnútroštátne orgány zohľadniť vplyv daňových predpisov, aby sa od príjemcu vymáhala iba čistá suma.
- 46 Napokon sa TV 2 a ministerstvo kultúry odvolávali na rozsudok Všeobecného súdu vo veci T-459/93, v ktorom je uvedené, že pri vymáhaní nezákonnej a nezlučiteľnej štátnej pomoci v zmysle rozhodnutia Komisie môžu vnútroštátne

orgány spravidla odpočítat určité sumy podľa vnútroštátnych predpisov. TV 2 a ministerstvo kultúry tvrdia, že situácia v prejednávanej veci, kedy TV 2 prevádzala prostriedky z koncesionárskych poplatkov regiónom (minimálne na úrovni z roku 1996) podľa zákona o rozhlasovom a televíznom vysielaní, má podobné znaky ako situácia, keď sa časť sumy pomoci vypláca daňovým orgánom v dôsledku zákonnej daňovej povinnosti.

Návrhy spoločnosti Viasat

- 47 Viasat spochybnila návrhy predložené zo strany TV 2 a ministerstva kultúry. Táto spoločnosť uviedla, že z bodu 51 rozsudku vo veci CELF vyplýva, že pridelenie nezákonnej štátnej pomoci vytvára výhodu pre príjemcu zodpovedajúcu tomu, aké by boli náklady na zaplatenie úrokov, ak by bola suma rovnajúca sa celkovej sume zlučiteľnej pomoci požičaná za trhových podmienok. To je výhoda, ktorú má úrok za obdobie nezákonnosti neutralizovať. Vzhľadom na to, že celková suma pomoci poskytnutá TV 2 predstavovala zlučiteľnú štátnu pomoc, na ktorú sa vzťahuje článok 107 ZFEÚ, úrok za obdobie nezákonnosti musí byť tiež zaplatený z celej sumy.
- 48 Viasat ďalej poukázala na to, že Všeobecný súd vo veci T-674/11, body 152 až 173) a Súdny dvor vo veci C-649/15 P (body 48 až 58) zamietli argument, že regionálne prostriedky by mali byť odpočítané zo sumy pomoci rovnako ako súdy EÚ zamietli argumentačnú líniu Komisie, keďže v napadnutom rozhodnutí sa nenašla žiadna podpora takéhoto argumentu.
- 49 V tvrdení spoločnosti Viasat sa uvádza, že regionálne prostriedky zmenšili ťarchu, ktorú by bola inak povinná znášať TV 2, najmä povinnosť vyrábať a vysielat regionálne programy. Podľa spoločnosti Viasat boli regionálne prostriedky v skutočnosti odplatom zaplatenou zo strany TV 2 regiónom za službu, ktorú by alternatívne musela TV 2 kúpiť od iného poskytovateľa.
- 50 Spoločnosť Viasat tiež tvrdila, že napriek tomu, že TV 2 podliehala verejnoprávnej povinnosti presunúť ročnú minimálnu sumu do regiónov, nebolo špecifikované, ako sa má táto suma financovať, vrátane toho, či sa má táto suma vyplatiť z príjmov TV 2 z koncesionárskych poplatkov alebo z reklamy. Preto sa TV 2 sama rozhodla ktoré zdroje príjmov použije na financovanie regiónov. Povinnosť TV 2 financovať činnosti regiónov by tiež zostala rovnaká ak by TV 2 nezískavala prostriedky z koncesionárskych poplatkov: pozri rozsudok Všeobecného súdu vo veci T-674/11, bod 173.
- 51 Spoločnosť Viasat tvrdí, že z oznámenia o vymáhaní a ani z oznámenia o spolupráci nevyplýva, že zrážky nemôžu predstavovať v prípade nároku na vymáhanie nič iné ako daň. To isté platí pre vyššie uvedenú vec T-459/93. Tieto tri zdroje sa týkajú iba daňových platieb a nestanovujú všeobecnú zásadu, podľa ktorej by sa prostriedky pomoci nemali splácať. V podaní spoločnosti Viasat sa uvádza, že prevod prostriedkov regiónom zo strany TV 2 nemôže byť porovnávaný s platením daní. V prípade platenia daní sú prostriedky už dlžené

štátu a vymáhanie bude preto v skutočnosti znamenať dvojité platby, čo nie je tento prípad.

Posúdenie zo strany vnútroštátneho súdu

- 52 Vnútroštátny súd konštatuje, že rozhodnutia Komisie sa týkajú výlučne celoštátnej pôsobnosti TV 2. Naopak regióny neboli predmetom rozhodnutí Komisie a preto nie sú svojou povahou príjemcami pomoci na účely týchto rozhodnutí. Základom tretej otázky je tiež aspekt, že prevody uskutočňované zo strany TV 2 regiónom neboli odpočítané od sumy, ktorú orgány EÚ považovali za štátnu pomoc poskytnutú TV 2. Možno teda tvrdiť, že sumy, ktoré boli prevedené do regiónov – bez ohľadu na skutočnosť, že boli kvalifikované ako pomoc – sú v skutočnosti odpočítané od čistej výhody poskytnutej TV 2 prostredníctvom pomoci.
- 53 Vnútroštátny súd nepovažuje za vhodné charakterizovať pridelovanie prostriedkov zo strany TV 2 regiónom v období od roku 1997 do roku 2002 ako odplatu zaplatenú regiónom za vysielanie programov v časoch vyhradených pre regióny. Skutočnosť bola taká, že počas týchto rokov bol TV 2 pridelený tento podiel na prostriedkoch z koncesionárskych poplatkov ktoré regióny dovtedy dostávali z fondu TV 2 a úloha pridelovania prostriedkov regiónom bola následne zverená TV 2 a TV 2 bola povinná prideliť sumu, ktorá mala zodpovedať minimálne sume, ktorú regióny dovtedy dostávali z fondu TV 2.
- 54 Chápanie dánskej právnej úpravy v období od roku 1997 do roku 2002, ktoré slúžilo ako východisko Všeobecného súdu na kategorizáciu regionálnych prostriedkov ako štátnej pomoci vo veci T-674/11 nie je na účely prejednávanej veci záväzné, keďže určenie správneho výkladu dánskeho práva v spore pred dánskym súdom je záležitosťou tohto dánskeho súdu. To musí platiť aj vo vzťahu k odpovedi Súdneho dvora na otázky položené v tejto veci. Vnútroštátny súd spresnil, že spor v prejednávanej veci sa netýka kategorizácie regionálnych prostriedkov ako štátnej pomoci podľa článku 107 ods. 1 ZFEÚ. Táto kategorizácia v tejto veci nie je spochybňovaná. Prejednávaná vec sa týka výlučne otázky týkajúcej sa toho, aké následky plynú z nekonania v súlade s článkom 108 ods. 3 ZFEÚ vrátane toho, aké chápanie dánskeho práva by malo tvoriť základ pre posúdenie nastolených otázok práva Únie zo strany Súdneho dvora.
- 55 Vnútroštátny súd súhlasí s ministerstvom kultúry a s TV 2 v tom, že rozsudok vo veci CELF sa nezaobrá otázkou, či prípadná povinnosť zaplatiť úroky za obdobie nezákonnosti môže byť rozšírená v tom zmysle, že sa bude tiež vzťahovať na pomoc, ktorá je v skutočnosti postupovaná iným podnikom.

O tretej otázke

Návrhy TV 2 a ministerstva kultúry

- 56 TV 2 a ministerstvo kultúry uviedli, že príjmy z reklamy z rokov 1995 a 1996 ktoré boli prevedené z TV 2 Reklame A/S cez fond TV 2 (okolo 1,5 miliardy

DKK) (ďalej len „príjmy z reklamy“) sa musia odpočítať od sumy, ktorá sa má použiť pri výpočte možného nároku na úroky za obdobie nezákonnosti. Ich názor je, že príjmy z reklamy predstavovali platbu za poskytovanie reklamného času súkromným inzerentom zo strany TV 2. Kategorizácia prostriedkov štátnej pomoci bola spôsobená výlučne skutočnosťou, že do roku 1997 išli príjmy od inzerentov cez dva štátne subjekty TV 2 Reklame A/S a fond TV 2. No podľa názoru TV 2 a ministerstva kultúry TV 2 prostredníctvom daného režimu nedostala viac a ani menej ako jej konkurenti na televíznom reklamnom trhu a ani nedostala viac ani menej v období po roku 1997, kedy bola sama TV 2 zodpovedná za svoj reklamný čas a kedy príjmy z reklamy neboli kategorizované ako štátna pomoc. Podľa TV 2 a ministerstva kultúry to znamená, že príjmy z reklamy nevedli k neoprávnenému vylepšeniu konkurenčnej pozície TV 2 tak, ako to predpokladá rozsudok vo veci *CELF* a že tieto sumy nemali byť zahrnuté do výpočtu možného nároku na zaplatenie úrokov za obdobie nezákonnosti.

Návrhy spoločnosti Viasat

- 57 Spoločnosť Viasat uviedla, že argumentácia, ktorú predložili TV 2 a ministerstvo kultúry je v rozpore s rozsudkom Súdneho dvora vo veci C-657/15 P, v ktorom bolo konštatované, že celková suma pomoci poskytnutá TV 2 – vrátane príjmov z reklamy – predstavovala štátnu pomoc. Bezprostredným dôsledkom toho je, že príjmy by sa nemali považovať len za platbu TV 2 za služby poskytované zo strany TV 2, čo by viedlo k tomu, že by to nebola štátna pomoc. Súdny dvor vychádzal, *inter alia*, zo skutočnosti, že TV 2 by nedostala prostriedky za žiadnych okolností.
- 58 Príjmy z reklamy sa sústreďovali do fondu TV 2, z ktorého mohli byť použité aj na iné účely ako na financovanie TV 2. Išlo teda o štátne prostriedky sprístupnené TV 2, ktorá ich potom mohla využiť pri svojej činnosti. Podľa spoločnosti Viasat TV 2 teda získala výhodu týkajúcu sa úrokov prostredníctvom poskytnutia prostriedkov predtým, ako Komisia udelila svoj súhlas.

Posúdenie zo strany vnútroštátneho súdu

- 59 Ako už bolo uvedené vyššie, účastníci konania sa dostali do sporu týkajúceho sa toho, či mohli byť zisky spoločnosti TV 2 Reklame A/S použité výlučne na krytie finančných potrieb TV 2 a či bola TV 2 oprávnená disponovať predmetnými príjmami. Vnútroštátny súd žiada Súdny dvor, aby vo svojej odpovedi na tretiu otázku vychádzal z dánskej právnej úpravy tak, ako je popísaná vyššie vnútroštátnym súdom. Súdny dvor je preto požiadaný, aby na otázku odpovedal na základe predpokladu, že v roku 1995 a v roku 1996 nebola TV 2 zo zákona oprávnená na (celkové) príjmy z reklamy získané z poskytnutia reklamného priestoru v programovej štruktúre TV 2. V tejto súvislosti sa preto Súdny dvor môže opierať o výklad dánskeho práva vyjadreného v odôvodnení 81 a nasl. rozhodnutia z roku 2011.

- 60 Vnútroštátny súd ďalej konštatuje, že je vhodné preskúmať, či porušenie povinnosti „stand-still“ v tomto ohľade v skutočnosti prinieslo alebo neprinieslo pre TV 2 v súvislosti s príjmami z reklamy výhodu „cash flow“. Preto možno tvrdiť, že rozhodnutia ministra kultúry o prevode prostriedkov z TV 2 Reklame do fondu TV 2 a z tohto fondu do TV 2 predstavovali preferenčné zaobchádzanie so spoločnosťou TV 2, ktoré – ak by boli rešpektované pravidlá o oznamovaní – by sa nemohli uskutočniť, kým by Komisia neodsúhlasila tieto prevody buď vo všeobecnosti alebo na ročnej báze.

Zhrnutie odôvodnenia návrhu

- 61 Na to, aby vnútroštátny súd mohol rozhodnúť o návrhoch žalobkyne týkajúcich sa zaplata úrokov za obdobie nezákonnosti, musí najprv získať rozhodnutie o niekoľkých otázkach práva Únie, ktoré sa nezdajú byť v judikatúre Súdneho dvora EÚ objasnené.

PRACOVNÝ DOKUMENT